

Arrest

nr. 318 561 van 16 december 2024
in de zaken RvV X en RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. JESPERS**
 Broederminstraat 38
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2024 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 19 september 2024 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2024 met referentenummer X.

Gelet op de beschikkingen van 28 oktober 2024 en 5 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDENHOVE loco advocaat R. JESPERS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 maart 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 augustus 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en van Perzische origine te zijn. U bent geboren in Masjedsoleiman – provincie Khuzestan, bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Uw vader is F. N., uw moeder is M. B. en u hebt één zus, genaamd H.. Zowel uw ouders als uw zus zijn woonachtig in Teheran waar u ook de laatste vijf jaar voor uw vertrek uit Iran hebt gewoond.

U was een beloftevolle basketballer in Iran en u zou u in 2021 deelnemen aan het wereldkampioenschap. Alles was in orde gebracht en u had hiertoe een visum gekregen. Sedert enige tijd had uw coach echter problemen met uw houding, meer bepaald dat u niet meedeed aan het dagelijks gebed, dat u niet meezong met de nationale hymne en dat u tatoeages had. Vlak voor jullie afreis voor het kampioenschap besliste men om u toch niet mee te nemen met de ploeg.

Echter gaf men u wel uw paspoort terug met hierin het nog geldige visum. U besliste hiervan gebruik te maken en hebt Iran in juli 2021 legaal verlaten. U vloog naar Riga en vandaaruit kwam u naar België. Op 8 of 9 juli 2021 kwam u in België toe. U had contacten met een basketbalploeg in Kortrijk en wilde uw verblijf op deze manier regulariseren hetgeen echter op geen enkele manier bleek te lukken.

Een paar maanden na uw vertrek uit Iran heeft de Herasat uw vader gecontacteerd om te informeren waar u was en waarom u het staatvisum had gebruikt.

Op 2 februari 2022 besloot u een verzoek om internationale bescherming in te dienen daar dit volgens advies uw laatste mogelijkheid was om Belgische verblijfsdocumenten te verkrijgen. Voorts vreesde u bij terugkeer gearresteerd te worden omwille van het visum dat u onrechtmatig had gebruikt om Iran te ontvluchten.

In september 2022 hebt u eenmalig deelgenomen aan een protest ter hoogte van het centraal station in Brussel naar aanleiding van de dood van Mahsa Amini. Voorts was u actief op Instagram waarop u hierover story's en gedurende één dag ook een protestlied postte. Het Iraanse regime kwam hiervan op de hoogte en bedreigde uw vader. Bij terugkeer naar Iran vreest u hiervoor aangehouden te worden.

Op 13 december 2022 vernam u van uw vader dat er problemen waren en dat u moest stoppen met uw berichten op sociale media. U zorgde ervoor dat uw Instagram-account niet langer openbaar was.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een kopie van uw Shenاسنامه (Iraans geboortboekje); een kopie van uw paspoort; een kopie van uw internationaal rijbewijs; kopie van de tickets met betrekking tot uw vertrek uit Iran; achttien prints van uw berichten op Instagram, een kopie van een document inzake uw covid-test in Riga; een kopie van een document inzake uw covid-test in Iran; een kopie van uw diploma middelbaar onderwijs en enkele kopieën van documenten betreffende uw basketbalcarrière in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u Iran op legale wijze hebt verlaten in juli 2021. De reden van uw vertrek was enerzijds het ongenoegen dat u ervaarde over het verloop van uw basketbalcarrière (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 maart 2023, CGVS, p. 10-11) en anderzijds de algemene socio-economische situatie in het land (CGVS, p. 11). Voorts dient te worden vastgesteld dat u enkele dagen na uw vertrek uit Iran in België toekwam doch dat u geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, wel in tegendeel. U wilde uw verblijfsstatuut regulariseren via basketbalclubs, doch pas wanneer dit niet lukte, hebt u op 2 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend naar eigen zeggen omdat dit uw enige overgebleven mogelijkheid tot regularisatie van uw verblijfsstatuut was (CGVS, p. 10). Voorgaande vaststellingen ondermijnen ten eerste uw vrees om bij terugkeer gearresteerd te worden daar u onrechtmatig gebruik zou hebben gemaakt van een (staats)visum (Vragenlijst CGVS d.d. 16 mei 2022, vraag 3.4, 3.5 en CGVS, p. 14). Immers van iemand die beweert een vrees te hebben en daarom zijn land is ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, quod non in casu. Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u doorheen uw overige verklaringen uw beweerdte vrees omtrent het gebruikte visum geenszins weet te concretiseren. Zo blijkt dat u niet weet wat dan de straffen zijn voor het

oneigenlijke gebruik van het visum, noch kan u duiden of er hieromtrent al dan niet een juridische procedure is opgestart en verwijst u hierbij louter naar de algemene gang van zaken zonder dit op uw persoonlijke situatie te concretiseren (CGVS, p. 15, p. 16). Op basis van voorgaande bent u er dan ook niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Iran zal worden vervolgd omwille van het visum dat u gebruikte.

Daarnaast vreest u bij terugkeer naar Iran aangehouden te worden omdat u tijdens uw verblijf in België hebt deelgenomen aan één protestactie tegen het Iraanse regime en dit naar aanleiding van de dood van Mahsa Amini, u een compilatievideo over de gebeurtenissen in Iran samenstelde en u ook stories op uw Instagramprofiel postte omtrent de protesten (CGVS, p. 12, p. 16). Op 13 december 2022 liet uw vader u weten dat de autoriteiten op de hoogte zijn en voor problemen zorgen (CGVS, p. 6-7). Er dient echter te worden geconcludeerd dat u er evenmin in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van uw politieke activiteiten in België aannemelijk te maken.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de gegronde vrees of het reële risico op respectievelijk vervolging of ernstige schade van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke, dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistisch karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Voorts blijkt uit beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat het onduidelijk is in welke mate de Iraanse autoriteiten in staat zijn antiregeringsdemonstraties te monitoren alsook dat ze niet de capaciteiten hebben om alle activisten in ballingschap te monitoren waarbij de prioriteiten voor het regime liggen op etnische minderheden en journalisten. Daarbij is de hoeveelheid kritiek die een persoon uit niet bepalend doch wel de invloed die een bepaald persoon heeft. Geenszins blijkt uit uw verklaringen en alle elementen in uw dossier dat u – in weerwil van voorgaande informatie – toch in het vizier zou staan van de Iraanse autoriteiten.

Vooreerst kan worden opgeworpen dat u volgens uw eigen verklaringen slechts éénmalig hebt deelgenomen aan een protest te Brussel ter hoogte van het centraal station hetgeen de eerste of tweede betoging hier in België was (CGVS, p. 17) en u bovendien een gewone deelnemer was (CGVS, p. 17). Waar er in de nasleep van Masha Amini's betreurde overlijden in september 2022 wereldwijd en gedurende maanden protestacties uitbraken, blijkt aldus dat u slechts aan één enkele manifestatie hebt deelgenomen. Hieruit blijkt alleszins geen groot politiek engagement. Ter verantwoording gaf u aan dat deelnemen erg gevaarlijk is, niet enkel voor uzelf maar ook voor uw familie (CGVS, p. 18). Dergelijke verantwoording is echter niet overtuigend. Ze klemmt namelijk met het gegeven dat u op uw Instagramprofiel wel regime-kritische story's bleef plaatsen tot 13 december 2022. Het mag een raadsel wezen waarom u enerzijds nalaat u te verplaatsen naar fysieke manifestaties om uw ongenoegen te uiten omdat dit gevaarlijk zou zijn voor u en uw familie, doch dat u daarentegen virtueel wel uw ongenoegen bleef uiten.

Bovendien legt u geen (begin van) bewijs voor betreffende uw deelname aan deze eenmalige manifestatie (CGVS, p. 18) en is het in het licht van voorgaande beschikbare informatie daarenboven weinig plausibel dat u door uw eenmalige deelname als gewone deelnemer aan een protest in België voor het centraal station in Brussel in het vizier zou zijn gelopen van de Iraanse autoriteiten. Zelf brengt u in ieder geval geen elementen aan die het tegendeel aangeven. Volgens uw verklaringen gaf uw vader u pas een twee- tot drietal maanden later, in concreto op 13 december 2022, aan dat de Iraanse autoriteiten voor problemen zorgden en dit in het kader van uw berichten op Instagram (CGVS, p. 6) waarvan u ter staving achttien prints voorlegde (CGVS, p. 6). Hierbij dient te worden vastgesteld dat de oprechtheid ervan noch het feit of ze daadwerkelijk op uw openbaar Instagramprofiel zijn verschenen, op geen enkele manier kan worden vastgesteld. Uw Instagram account was ten tijde van uw persoonlijk onderhoud niet openbaar (CGVS, p. 6) en waar het op heden weliswaar openbaar is, kan hierop momenteel geen enkele regime-kritisch bericht (meer) worden aangetroffen. Bovendien kan uit de door u voorgelegde prints van uw berichten op Instagram niet afgeleid worden hoe vaak deze werden bekeken of ze werden becommentarieerd dan wel werden doorgestuurd en gedeeld. Het betreffen ook allemaal berichten die algemeen betrekking hebben op de protesten naar aanleiding van de dood van Mahsa Amini en niet op uw persoonlijke activiteiten hieromtrent.

U trachtte uzelf voorts een zichtbaar profiel aan te meten door te stellen dat u een gekend basketbalspeler bent en dat uw vader een voormalige kolonel in het Iraanse leger was (CGVS, p. 11) doch in deze weet u evenmin te overtuigen dat u in weerwil van voorgaande aangehaalde beschikbare informatie toch in het vizier van het Iraanse regime zou staan.

Voor wat betreft uw eigen bekendheid als basketbalspeler wordt niet betwist dat u een Iraans atleet bent. Dit blijkt genoegzaam uit de documenten die u hieromtrent voorlegt (CGVS, p. 8). Echter kan uit niets blijken dat u dermate invloedrijk zou zijn bij de Iraanse bevolking voor wat betreft de politiek geïnspireerde protesten. Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw situatie niet te vergelijken is met deze van andere atleten die voor

het oog van de internationale gemeenschap en op een veelbekeken publiek forum een standpunt innamen zoals bijvoorbeeld de muurklimster Elnaz Rekabi die op 16 oktober 2022 tijdens haar wedstrijd op de Aziatische kampioenschappen in Seoel geen hoofddoek droeg. Voorts dient te worden vastgesteld dat uw bereik op sociale media en meer bepaald uw Instagramaccount beperkt is. U hebt er slechts 1824 volgers (CGVS, p. 6) en krijgt op heden op uw Instagramprofiel op niet-politieke berichten slechts tussen de 574 en 1140 likes, met slechts één uitschieter van 6699 likes en worden deze tussen de achtentwintig en eenenvijftig keer becommentarieerd. In totaal zijn bovendien maar vier posts terug te vinden. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw profiel als atleet een dermate invloedrijk persoon bent die in het vizier zou lopen van de Iraanse autoriteiten tijdens uw eenmalige deelname aan de protesten, noch via uw Instagramprofiel.

Voor wat betreft uw vaders profiel dient te worden opgemerkt dat de man reeds op pensioen is sinds uw geboorte (CGVS, p. 18). Bovendien weet u de problemen die uw vader zou kennen met de autoriteiten naar aanleiding van uw activiteiten op Instagram niet te concretiseren. Zo verklaarde u dat de Iraanse inlichtingendiensten of ettelaat uw vader rechtstreeks hebben gecontacteerd (CGVS, p. 12). Echter blijkt het slechts een vermoeden dat de ettelaat belde (CGVS, p. 12). Wanneer uw vader precies gecontacteerd werd, wist u evenmin behalve dat het ergens ten tijde van uw laatste story d.d. 13 december was (CGVS, p. 15). Wie er precies belde weet u evenmin noch wat ze aan uw vader exact verteld hebben (CGVS, p. 15) en uiteindelijk blijkt zelf in het midden te liggen of uw vader wel gebeld werd (CGVS, p. 15 – 16). Immers blijkt dat uw vader u enkel aangaf dat u moest stoppen met het plaatsen van story's omdat er problemen waren, doch welk probleem er precies was, wist u niet (CGVS, p. 15). Het is frappant dat u dermate oppervlakkig blijkt met betrekking tot de problemen die uw vader kent of kende met de Iraanse autoriteiten. Deze problemen zijn namelijk de enige aanwijzing dat u door uw activiteiten in het vizier zou staan van de Iraanse autoriteiten. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij zich spontaan en zo volledig en concreet mogelijk informeert over die elementen die de kern van zijn vrees bij terugkeer uitmaken, hetgeen u duidelijk hebt nagelaten. Waar u ter verantwoording aangaf dat uw vader wordt afgeluisterd (CGVS, p. 4) en uw vader over dergelijke zaken niet over de telefoon durft spreken (CGVS, p. 12) overtuigen niet ter vergoelijking van uw gebrekkige kennis over de problemen die uw vader in Iran zou kennen. Vooreerst kan worden opgeworpen dat u in contact staat met uw vader via Whatsapp (CGVS, p. 16) waarbij men zich aldus kan afvragen op welke manier het Iraanse regime in staat zou zijn om de ge-encrypteerde service van een Amerikaans bedrijf af te luisteren. Bovendien kan worden opgeworpen dat u en uw vader er klaarblijkelijk wel in slagen om uw internationale rijbewijs via tussenpersonen tot in België te krijgen (CGVS, p. 9) en staat u na uw vertrek nog in contact met medespelers van het basketbal (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan aangenomen worden dat u toch enkele opties achter de hand hebt of kan minstens verwacht worden dat u zou geprobeerd hebben u op alternatieve manieren te informeren naar de problemen die uw vader kent met het Iraanse regime omwille van uw berichten op Instagram. Dat u niet over concrete informatie beschikt betreffende de problemen die uw vader kende, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u blijft hangen in de blote en vage bewering dat er problemen zijn voor uw vader, overtuigt geenszins en ondermijnt de geloofwaardigheid van deze beweerde problemen. Waar u nog aanhaalde dat u Iran ontvlucht bent omwille van de economische problemen waar jongeren mee te kampen hebben (CGVS, p. 11), dient te worden opgemerkt dat dergelijke motieven van louter socioeconomische aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers blijkt dat u vindt dat ze uw basketbalcarrière niet lieten opbouwen en dat u voor uzelf geen andere toekomst ziet (CGVS, p. 11). Daar waar u aanhaalt dat uw omgeving of uw familie onder druk werd gezet naar aanleiding van uw gedrag tijdens uw basketbalcarrière, dient te worden opgemerkt dat u zich hieromtrent beperkt tot het spuien van mist, waarbij u er allerm minst in slaagt om dit verder te concretiseren (CGVS, p. 13 – 14). Bovenstaande elementen zijn onvoldoende zwaarwichtig om te getuigen van een gegronde vrees voor vervolging, noch voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Voor wat betreft uw verklaringen dat u in een islamitisch gezin bent geboren doch geen geloof heeft (CGVS, p. 4) en dat de opgang van uw basketbalcarrière werd gefnuikt omdat u zich religieus niet conformeerde naar hetgeen van u verwacht werd zoals het dagelijks gebed (CGVS, p. 11) dient besloten te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw areligieuze opvattingen in Iran problemen heeft gekend die de drempel benaderen van vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, en waaruit blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van

vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn.

Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas, kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u geen geloof aanhangt. U uitte bovendien zelf ook geen vrees omwille van uw areligieuze overtuigingen.

Waar uw advocaat nog aanhaalde dat onvoldoende gepeild werd naar uw algemene attitude en algemene opinie ten aanzien van het Iraanse regime (CGVS, p. 20), dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u niet akkoord bent met het huidige Iraanse regime op zich niet voldoende is om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. De kans gegeven om enkele aanvullingen te doen op bovenstaande opmerking van uw advocaat, verwijst u immers louter naar de algemene situatie in Iran, stelt u dat de mogelijkheid niet bestaat om uw ongenoegen te uiten en verwijst u naar uw tatoeages (CGVS, p. 21). Voor wat dat laatste betreft kan worden verwezen naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er in Teheran veel jonge mannen met zichtbare tatoeages rondlopen. In de Iraanse strafwet wordt evenmin iets vermeld dat tatoeages dragen of plaatsen strafbaar zou stellen. Wanneer er toch een verbod is op tatoeages is dit in het kader van een specifieke context zoals bijvoorbeeld sportwedstrijden waarbij de atleten hun tatoeages moeten bedekken, bijvoorbeeld met tape. Het hebben van een tatoeage op zich houdt bovendien geen risico bij terugkeer in. In deze kan worden opgemerkt dat uw twee tatoeages geen religieuze of politieke inhoud in zich dragen (CGVS, p. 19). Bijgevolg kan er voor wat betreft uw twee tatoeages in uw hoofdte geen nood aan internationale bescherming worden weerhouden.

U toont op geen enkele wijze aan dat u bij terugkeer naar Iran dreigt geïsoleerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, *quod non in casu*.

De informatie waarop het CGVS zich baseerde bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming zijn aan het administratief dossier toegevoegd.

De overige documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming hebt voorgelegd kunnen voorgaande beoordeling niet in een ander daglicht stellen. Uw shenasnameh, internationale rijbewijs, Iraans paspoort en schooldocumenten tonen uw nationaliteit en identiteit aan dewelke vooralsnog niet worden betwist. De vliegtuigtickets bevestigen de omstandigheden van uw vertrek uit Iran hetgeen evenmin wordt betwist. De covid-testen hebben geen relevantie voor wat betreft de beoordeling van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 324 649 ingediend op 22 september 2024 waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat R. JESPERS en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 325 571 ingediend op 19 september 2024 waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat L. LUYTENS.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter

terechtzinging, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers 324 649 en 325 571 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen en gesteld dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door verzoeker. Er wordt door verzoeker beslist dat het laatst ingediende verzoekschrift met rolnummer 324 649 mag behandeld worden. Verzoeker wordt zodoende in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van zijn verzoekschrift in de zaak met rolnummer 325 571. De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 324 649.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift in zaak met rolnummer 324 649

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van *“de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof”*, van het recht van verdediging en van het recht van tegenspraak.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Iran gearresteerd te worden omwille van het oneigenlijke gebruik van zijn visum om Iran te verlaten en omwille van zijn politieke activiteiten in België en op zijn sociale media.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

3.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst met reden gemotiveerd dat verzoeker Iran op legale wijze heeft verlaten in juli 2021:

“De reden van uw vertrek was enerzijds het ongenoegen dat u ervaarde over het verloop van uw basketbalcarrière (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 maart 2023, CGVS, p. 10-11) en anderzijds de algemene socio-economische situatie in het land (CGVS, p. 11). Voorts dient te worden vastgesteld dat u enkele dagen na uw vertrek uit Iran in België toekwam doch dat u geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, wel in tegendeel. U wilde uw verblijfsstatuut regulariseren via basketbalclubs, doch pas wanneer dit niet lukte, hebt u op 2 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend naar eigen zeggen omdat dit uw enige overgebleven mogelijkheid tot regularisatie van uw verblijfsstatuut was (CGVS, p. 10). Voorgaande vaststellingen ondermijnen ten eerste uw vrees om bij terugkeer gearresteerd te worden daar u onrechtmatig gebruik zou hebben gemaakt van een (staats)visum (Vragenlijst CGVS d.d. 16 mei 2022, vraag 3.4, 3.5 en CGVS, p. 14). Immers van iemand die beweert een vrees te hebben en daarom zijn land is ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, quod non in casu. Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is niet uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoeker repliceert dat dit motief de reële gang van zaken miskent, zoals deze door hem steeds in alle eerlijkheid is aangegeven. Hij benadrukt dat hij inderdaad zijn verblijf in België wilde realiseren door een contract bij een Belgische basketbalploeg en hij in die zin op dat ogenblik geen vrees voor terugkeer naar Iran had. Verzoeker stelt dat dit wel het geval was op het ogenblik dat hij vaststelde dat hij mogelijks diende terug te keren naar Iran omdat hij niet direct een contract kon realiseren en ook op het ogenblik dat hij zich de consequenties realiseerde van het oneigenlijk gebruik van het staatsvisum. Verzoeker betoogt dat toen hij ook via zijn ouders kennis kreeg van de tussenkomst van de Herasat van het Ettelaat bij de basketfederatie en ook bij zijn ouders, hij de noodzaak inzag om een beschermingsverzoek in te dienen. Hij meent dat deze gang van zaken logisch is en volledig verklaart waarom hij in eerste instantie geen beschermingsverzoek heeft ingediend. Verzoeker besluit dat deze concrete gang van zaken op geen enkele wijze de geloofwaardigheid van het beschermingsverzoek op zich ondermijnt.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen geenszins dienstige elementen bij die bovenstaande pertinente bevindingen kunnen ontkrachten. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker - die begin juli 2021 in België aankwam met een visum dat reeds vervallen was sinds eind juli 2021 -aangaf dat er al een dossier was geopend tegen hem in Iran waarbij zijn vader twee keer gecontacteerd zou zijn geweest door de autoriteiten rond december 2021 (Verklaring DVZ, p. 12, 14; persoonlijk onderhoud, p. 6-7, 14-16). Het gegeven dat verzoeker in deze omstandigheden evenwel pas in februari 2022 een beschermingsverzoek indiende vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst en gegrondheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeker kan met zijn betoog gelet op het voorgaande geen afdoende verklaring bieden voor zijn afwachtende houding die niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In samenhang met bovenstaande terechte weigeringsmotieven motiveert de commissaris-generaal op goede gronden:

“Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u doorheen uw overige verklaringen uw beweerde vrees omtrent het gebruikte visum geenszins weet te concretiseren. Zo blijkt dat u niet weet wat dan de straffen zijn voor het oneigenlijke gebruik van het visum, noch kan u duiden of er hieromtrent al dan niet een juridische procedure is opgestart en verwijst u hierbij louter naar de algemene gang van zaken zonder dit op uw persoonlijke situatie te concretiseren (CGVS, p. 15, p. 16). Op basis van voorgaande bent u er dan ook niet in geslaagd

om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Iran zal worden vervolgd omwille van het visum dat u gebruikte."

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat verweerder de eigen bekendheid van verzoeker als basketbalspeler en Iraans atleet niet betwist. Hij stelt dat in het kader van de verdere beoordeling van zijn vrees dit een cruciaal gegeven is. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing evenwel het belang van dit gegeven miskent. Hij stelt dat zijn verklaringen in eerste instantie beoordeeld dienen te worden vanuit de subjectieve vrees die hij opwerpt. Hij benadrukt dat het loutere argument dat hij dit niet weet te concretiseren omdat hij niet weet wat de straffen zijn niet opgaat. Verzoeker stelt dat weten welke straf hem mogelijks boven het hoofd hangt evident geen vereiste is om de subjectieve vrees te concretiseren. Verder betoogt verzoeker dat het motief van de bestreden beslissing in deze context volledig voorbij gaat aan zijn profiel, met name een persoon die in Iran gekend is als basketspeler en die oneigenlijk gebruik gemaakt heeft van een visum dat in die context aan hem werd verleend. Hij beklemtoont dat het dus zomaar niet om iemand gaat. Verzoeker vervolgt dat hij in dat kader van de Iraanse internationale junior basketploeg gekend was als een persoon die geen praktiserende moslim was, die bijvoorbeeld ook tattoos had en die om die redenen in laatste instantie door de Iraanse basketfederatie geweerd werd uit de juniorploeg die aan de wereldkampioenschappen zou deelnemen. Hij betoogt dat deze aspecten volledig genegeerd worden in het kader van de beoordeling van de vrees voor vervolging voor het oneigenlijk gebruik van het visum. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing ook nergens gemotiveerd wordt dat personen die oneigenlijk gebruik maken van een visum in Iran niet vervolgd zouden worden. Hij beklemtoont dat de bestreden beslissing in dat kader nergens naar enig rapport verwijst en het aan verweerder is om dit negatief bewijs te leveren, wanneer hij met recht en reden die vrees voor vervolging opwerpt. Verzoeker benadrukt dat ook het specifieke aspect dat het ging om een staatsvisum (speciaal verleend voor sportlui) wordt genegeerd en het evident is dat aan het oneigenlijk gebruik van een dergelijk visum met een speciale status groter belang wordt gehecht door de autoriteiten. Hij betoogt dat de bestreden beslissing in dit kader verder negeert dat hij verklaard heeft dat de Herassat van de Ettelaat contact heeft opgenomen met de Iraanse nationale basketfederatie en daarna met zijn ouders. Hij stelt dat de federatie op de hoogte was gekomen dat hij hun visum had gebruikt om het land te verlaten. Verzoeker stelt dat hij bijgevolg wel concreet heeft aangeduid waarop zijn vrees is gesteund. Hij beklemtoont dat hij in alle eerlijkheid effectief verklaard heeft dat hij naar België is gekomen om een toekomst te hebben, meer concreet om een basketcarrière uit te bouwen en dat hij hiervoor contacten heeft gehad met een Belgische club van de eerste nationale afdeling, met name Kortrijk. Verzoeker stelt verder dat hij overigens momenteel speelt bij een club van de tweede nationale Belgische basketcompetitie, met name Gcmbo te Antwerpen. Hij besluit dat hij dus in eerste instantie uit Iran afkomstig is en hij niet direct vertrokken is om politieke redenen, maar dit niet belet dat precies omwille van zijn handelswijze, met name het oneigenlijk gebruik van het visum, hij geen reële vrees op vervolging zou kunnen aanduiden. Voorts stelt verzoeker dat onder de verwijzing naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) verweerder in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan. Tevens betoogt hij dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt een illegaal vertrek uit Iran wel strafbaar is en zijn vertrek met een staatsvisum dat niet bestemd was om gewoon het land te verlaten, maar wel om aan een buitenlands sportevenement mee te doen beschouwd moet worden als een illegaal vertrek. Ten slotte wordt in het verzoekschrift gewezen op landeninformatie waaruit blijkt dat een illegale uitreis uit Iran strafbaar is en onderdanen die de geldende migratiewetgeving niet hebben nageleefd, vervolgd worden.

Verzoeker kan met de loutere benadrukking van zijn verklaringen, zijn subjectieve vrees en zijn profiel geenszins zijn weinig concrete en vage verklaringen verschonen noch aannemelijk maken dat hij omwille van het oneigenlijke gebruik van zijn (staats)visum vervolgd zal worden in vluchtenrechtelijke zin.

De Raad benadrukt in de eerste plaats dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden die die concrete en nauwkeurige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu de gevolgen van het oneigenlijke gebruik van het visum. Verzoeker kan met de verwijzing naar algemene landeninformatie en de benadrukking van zijn profiel geenszins zijn vrees hieromtrent concretiseren, te meer hij niet kan aangeven of er daadwerkelijk een juridische procedure werd opgestart en hieromtrent gebrekkige verklaringen aflegt. Er dient in dit verband aangestipt te worden dat van een verzoeker om internationale bescherming evenwel redelijkerwijze verwacht kan worden dat die ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zaken die de kern uitmaken van zijn vrees. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen over de evolutie en stand van zaken van de door hem opgeworpen problemen hoewel hij overigens nog contacten heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (persoonlijk onderhoud, p. 4-5, 16) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees (zie ook infra 3.3.4.3.). De Raad herhaalt trouwens dat verzoeker zijn beschermingsverzoek in België laattijdig heeft ingediend (supra) zodat hij niet zonder meer kan gevolgd worden in zijn betoog wel degelijk een subjectieve, gegronde, vrees te hebben.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat verzoeker niet aantoonde dat het loutere gegeven dat in Iran onderdanen vervolgd worden die de geldende migratiewetgeving niet hebben nageleefd – hetgeen ook strafbaar is naar Belgisch recht – zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin

van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt immers geen elementen bij waaruit kan blijken dat in Iran op een illegale uitreis/oneigenlijk gebruik van een visum disproportionele straffen gelden of dat hij er geen eerlijk proces zou/zal krijgen.

Er moet hierbij volledigheidshalve worden opgemerkt dat de asielprocedure en het ingediende verzoek om internationale bescherming niet dienen om te ontsnappen aan een eventuele strafrechtelijke veroordeling in het land van herkomst naar aanleiding van aldaar gepleegde strafbare feiten.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden en hij verwijst naar artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

3.3.4.3. Wat betreft verzoekers politieke activiteiten in België en op zijn sociale media wordt er in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd:

“Daarnaast vreest u bij terugkeer naar Iran aangehouden te worden omdat u tijdens uw verblijf in België hebt deelgenomen aan één protestactie tegen het Iraanse regime en dit naar aanleiding van de dood van Mahsa Amini, u een compilatievideo over de gebeurtenissen in Iran samenstelde en u ook stories op uw Instagramprofiel postte omtrent de protesten (CGVS, p. 12, p. 16). Op 13 december 2022 liet uw vader u weten dat de autoriteiten op de hoogte zijn en voor problemen zorgen (CGVS, p. 6-7). Er dient echter te worden geconcludeerd dat u er evenmin in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van uw politieke activiteiten in België aannemelijk te maken.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de gegronde vrees of het reële risico op respectievelijk vervolging of ernstige schade van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke, dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistisch karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Voorts blijkt uit beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat het onduidelijk is in welke mate de Iraanse autoriteiten in staat zijn antiregeringsdemonstraties te monitoren alsook dat ze niet de capaciteiten hebben om alle activisten in ballingschap te monitoren waarbij de prioriteiten voor het regime liggen op etnische minderheden en journalisten. Daarbij is de hoeveelheid kritiek die een persoon uit niet bepalend doch wel de invloed die een bepaald persoon heeft. Geenszins blijkt uit uw verklaringen en alle elementen in uw dossier dat u – in weerwil van voorgaande informatie – toch in het vizier zou staan van de Iraanse autoriteiten.

Vooreerst kan worden opgeworpen dat u volgens uw eigen verklaringen slechts éénmalig hebt deelgenomen aan een protest te Brussel ter hoogte van het centraal station hetgeen de eerste of tweede betoging hier in België was (CGVS, p. 17) en u bovendien een gewone deelnemer was (CGVS, p. 17). Waar er in de nasleep van Masha Amini's betreurde overlijden in september 2022 wereldwijd en gedurende maanden protestacties uitbraken, blijkt aldus dat u slechts aan één enkele manifestatie hebt deelgenomen. Hieruit blijkt alleszins geen groot politiek engagement. Ter verantwoording gaf u aan dat deelnemen erg gevaarlijk is, niet enkel voor uzelf maar ook voor uw familie (CGVS, p. 18). Dergelijke verantwoording is echter niet overtuigend. Ze klemmt namelijk met het gegeven dat u op uw Instagramprofiel wel regime-kritische story's bleef plaatsen tot 13 december 2022. Het mag een raadsel wezen waarom u enerzijds nalaat u te verplaatsen naar fysieke manifestaties om uw ongenoegen te uiten omdat dit gevaarlijk zou zijn voor u en uw familie, doch dat u daarentegen virtueel wel uw ongenoegen bleef uiten.

Bovendien legt u geen (begin van) bewijs voor betreffende uw deelname aan deze eenmalige manifestatie (CGVS, p. 18) en is het in het licht van voorgaande beschikbare informatie daarenboven weinig plausibel dat u door uw eenmalige deelname als gewone deelnemer aan een protest in België voor het centraal station in Brussel in het vizier zou zijn gelopen van de Iraanse autoriteiten. Zelf brengt u in ieder geval geen elementen aan die het tegendeel aangeven. Volgens uw verklaringen gaf uw vader u pas een twee- tot drietal maanden later, in concreto op 13 december 2022, aan dat de Iraanse autoriteiten voor problemen zorgden en dit in het kader van uw berichten op Instagram (CGVS, p. 6) waarvan u ter staving achttien prints voorlegde (CGVS, p. 6). Hierbij dient te worden vastgesteld dat de oprechtheid ervan noch het feit of ze daadwerkelijk op uw

openbaar Instagramprofiel zijn verschenen, op geen enkele manier kan worden vastgesteld. Uw Instagram account was ten tijde van uw persoonlijk onderhoud niet openbaar (CGVS, p. 6) en waar het op heden weliswaar openbaar is, kan hierop momenteel geen enkele regime-kritisch bericht (meer) worden aangetroffen. Bovendien kan uit de door u voorgelegde prints van uw berichten op Instagram niet afgeleid worden hoe vaak deze werden bekeken of ze werden becommentarieerd dan wel werden doorgestuurd en gedeeld. Het betreffen ook allemaal berichten die algemeen betrekking hebben op de protesten naar aanleiding van de dood van Mahsa Amini en niet op uw persoonlijke activiteiten hieromtrent.

U trachtte uzelf voorts een zichtbaar profiel aan te meten door te stellen dat u een gekend basketbalspeler bent en dat uw vader een voormalige kolonel in het Iraanse leger was (CGVS, p. 11) doch in deze weet u evenmin te overtuigen dat u in weerwil van voorgaande aangehaalde beschikbare informatie toch in het vizier van het Iraanse regime zou staan.

Voor wat betreft uw eigen bekendheid als basketbalspeler wordt niet betwist dat u een Iraans atleet bent. Dit blijkt genoegzaam uit de documenten die u hieromtrent voorlegt (CGVS, p. 8). Echter kan uit niets blijken dat u dermate invloedrijk zou zijn bij de Iraanse bevolking voor wat betreft de politiek geïnspireerde protesten. Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw situatie niet te vergelijken is met deze van andere atleten die voor het oog van de internationale gemeenschap en op een veelbekeken publiek forum een standpunt innamen zoals bijvoorbeeld de muurklimster Elnaz Rekabi die op 16 oktober 2022 tijdens haar wedstrijd op de Aziatische kampioenschappen in Seoel geen hoofddoek droeg. Voorts dient te worden vastgesteld dat uw bereik op sociale media en meer bepaald uw Instagramaccount beperkt is. U hebt er slechts 1824 volgers (CGVS, p. 6) en krijgt op heden op uw Instagramprofiel op niet-politieke berichten slechts tussen de 574 en 1140 likes, met slechts één uitschieter van 6699 likes en worden deze tussen de achtentwintig en eenenvijftig keer becommentarieerd. In totaal zijn bovendien maar vier posts terug te vinden. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw profiel als atleet een dermate invloedrijk persoon bent die in het vizier zou lopen van de Iraanse autoriteiten tijdens uw eenmalige deelname aan de protesten, noch via uw instagramprofiel.

Voor wat betreft uw vaders profiel dient te worden opgemerkt dat de man reeds op pensioen is sinds uw geboorte (CGVS, p. 18). Bovendien weet u de problemen die uw vader zou kennen met de autoriteiten naar aanleiding van uw activiteiten op Instagram niet te concretiseren. Zo verklaarde u dat de Iraanse inlichtingendiensten of ettelaat uw vader rechtstreeks hebben gecontacteerd (CGVS, p. 12). Echter blijkt het slechts een vermoeden dat de ettelaat belde (CGVS, p. 12). Wanneer uw vader precies gecontacteerd werd, wist u evenmin behalve dat het ergens ten tijde van uw laatste story d.d. 13 december was (CGVS, p. 15). Wie er precies belde weet u evenmin noch wat ze aan uw vader exact verteld hebben (CGVS, p. 15) en uiteindelijk blijkt zelf in het midden te liggen of uw vader wel gebeld werd (CGVS, p. 15 – 16). Immers blijkt dat uw vader u enkel aangaf dat u moest stoppen met het plaatsen van story's omdat er problemen waren, doch welk probleem er precies was, wist u niet (CGVS, p. 15). Het is frappant dat u dermate oppervlakkig blijkt met betrekking tot de problemen die uw vader kent of kende met de Iraanse autoriteiten. Deze problemen zijn namelijk de enige aanwijzing dat u door uw activiteiten in het vizier zou staan van de Iraanse autoriteiten. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij zich spontaan en zo volledig en concreet mogelijk informeert over die elementen die de kern van zijn vrees bij terugkeer uitmaken, hetgeen u duidelijk hebt nagelaten. Waar u ter verantwoording aangaf dat uw vader wordt afgeluisterd (CGVS, p. 4) en uw vader over dergelijke zaken niet over de telefoon durft spreken (CGVS, p. 12) overtuigen niet ter vergoelijking van uw gebrekkige kennis over de problemen die uw vader in Iran zou kennen. Vooreerst kan worden opgeworpen dat u in contact staat met uw vader via Whatsapp (CGVS, p. 16) waarbij men zich aldus kan afvragen op welke manier het Iraanse regime in staat zou zijn om de ge-encrypteerde service van een Amerikaans bedrijf af te luisteren. Bovendien kan worden opgeworpen dat u en uw vader er klaarblijkelijk wel in slagen om uw internationale rijbewijs via tussenpersonen tot in België te krijgen (CGVS, p. 9) en staat u na uw vertrek nog in contact met medespelers van het basketbal (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan aangenomen worden dat u toch enkele opties achter de hand hebt of kan minstens verwacht worden dat u zou geprobeerd hebben u op alternatieve manieren te informeren naar de problemen die uw vader kent met het Iraanse regime omwille van uw berichten op Instagram. Dat u niet over concrete informatie beschikt betreffende de problemen die uw vader kende, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u blijft hangen in de blote en vage bewering dat er problemen zijn voor uw vader, overtuigt geenszins en ondermijnt de geloofwaardigheid van deze beweerde problemen."

Verzoeker repliceert dat zijn politiek profiel inderdaad beperkt is en hij dit ook steeds zo gesteld heeft maar dit niet belet dat hij met zijn meer algemeen profiel als gekend basketballer in het geval dat hij deelneemt aan een manifestatie tegen het regime een groter gevaar loopt dan een niet of veel minder geprofileerd persoon. Hij betoogt dat hij omwille van die reden meer in het vizier loopt. Verzoeker stelt verder dat ook de miskenning van de achttien prints van zijn berichten op Instagram elke inhoudelijke beoordeling van die prints miskent. Verzoeker stelt dat het niet opgaat deze gewoonweg af te doen omdat de oprechtheid ervan op geen enkele wijze kan worden vastgesteld of omdat niet zou zijn aangetoond dat deze effectief zijn verschenen. Hij stelt dat hij de prints wel gepubliceerd heeft.

Met de loutere volharding in zijn verklaringen, de benadrukking van zijn profiel en de neergelegde documenten brengt verzoeker geenszins valabele elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen, die steun vinden in de stukken van het dossier, kunnen ontkrachten.

De Raad wijst er in dit verband op dat uit de COI focus "*IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*" van 10 mei 2023 blijkt dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werden bevonden en de bijgebrachte stukken in acht genomen waaronder onder meer de door verzoeker benadrukt 18 prints van berichten, daargelaten het al dan oprecht karakter dat de Raad niet relevant acht, evenwel hoe dan ook sprake is van een beperkt zichtbaar profiel gelet op het beperkt aantal volgers op sociale media zoals reeds correct aangestipt door verweerder waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie geen beschermingsnood blijkt.

Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Iran te beoordelen.

Het loutere gegeven dat Iraniërs in het buitenland gemonitord (kunnen) worden brengt ipso facto met zich niet met zich mee dat zij bij terugkeer systematisch dreigen vervolgd te worden en de loutere monitoring zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De actuele algemene landeninformatie in acht genomen heeft verweerder, die wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers profiel als bekende basketbalspeler, op goede gronden geoordeeld dat uit de aangehaalde elementen en bijgebrachte stukken niet zonder meer kan opgemaakt worden dat verzoeker een verhoogd risicoprofiel heeft.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andersluidende informatie neer

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). De Raad oordeelt ondanks er geenszins betwist wordt dat verzoeker een atleet is, hij niet valt onder bovenstaand risicoprofiel gelet op zijn beperkte politiek zichtbare activiteiten (zie supra). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico

lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofde niet aantoont of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker alsook zijn bekering ongeloofwaardig werden bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn (legaal) vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker, die Iran op zich en bij aanvang legaal is uitgereisd (Verklaring DVZ van 16 mei 2022, p. 13- 14), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins - het oneigenlijk gebruik van het visum mee in acht genomen (supra 3.3.4.2) - voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont niet afdoende aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld in die mate dat daaruit een gegronde beschermingsnood blijkt.

3.3.4.4. Bij gebrek aan enig dienstig verweer treedt de Raad tevens volgende pertinente weigeringsmotieven bij:

“Waar u nog aanhaalde dat u Iran ontvlucht bent omwille van de economische problemen waar jongeren mee te kampen hebben (CGVS, p. 11), dient te worden opgemerkt dat dergelijke motieven van louter socio-economische aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers blijkt dat u vindt dat ze uw basketbalcarrière niet lieten opbouwen en dat u voor uzelf geen andere toekomst ziet (CGVS, p. 11). Daar waar u aanhaalt dat uw omgeving of uw familie onder druk werd gezet naar aanleiding van uw gedrag tijdens uw basketbalcarrière, dient te worden opgemerkt dat u zich hieromtrent beperkt tot het spuien van mist, waarbij u er allerm minst in slaagt om dit verder te concretiseren (CGVS, p. 13 – 14). Bovenstaande elementen zijn onvoldoende zwaarwichtig om te getuigen van een gegronde vrees voor vervolging, noch voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing wat betreft verzoekers areligieuze opvattingen als volgt gemotiveerd:

“Voor wat betreft uw verklaringen dat u in een islamitisch gezin bent geboren doch geen geloof heeft (CGVS, p. 4) en dat de opgang van uw basketbalcarrière werd gefnuikt omdat u zich religieus niet conformeerde naar hetgeen van u verwacht werd zoals het dagelijks gebed (CGVS, p. 11) dient besloten te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw areligieuze opvattingen in Iran problemen heeft gekend die de drempel benaderen van vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, en waaruit blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas, kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u geen geloof aanhangt. U uitte bovendien zelf ook geen vrees omwille van uw areligieuze overtuigingen.”

Verzoeker betoogt dat in eerste instantie opgemerkt moet worden dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt louter beweringen zijn. Hij stelt dat er wel wordt verwezen naar informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, zonder evenwel concreet aan te duiden over welke informatie en welke bron het gaat. Verzoeker stelt dat in tweede instantie wordt opgemerkt dat dit motief volledig losgekoppeld wordt van zijn concrete persoon en van zijn hogervermeld profiel. Hij betoogt dat de motivering louter algemeen en abstract is en het motief dat veel Iraniërs niet meer deelnemen aan het vrijdaggebed in die zin niet ter zake doet. Verzoeker benadrukt dat hij niet iemand is die onder die algemene noemer kan worden gebracht.

Hoewel de Raad samen met verzoeker niet onmiddellijk kan aanduiden naar welke specifieke bron in de bestreden beslissing wordt verwezen, kan de Raad evenwel op basis van de beschikbare landeninformatie (namelijk uit het raadpleegbare algemeen ambtsbericht van februari 2021 en van mei 2022 van het ministerie van buitenlandse zaken in Nederland waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van mei 2023) afdoende vaststellen dat er geen berichten zijn dat er personen in de verslagperiode strafrechtelijk vervolgd werden omwille van atheïsme, de Iraanse samenleving steeds meer seculiere trekken begint te vertonen en Iraniërs maatschappelijk niet gedwongen worden om rituelen te volgen zoals het rituele gebed (COI Focus van mei 2023 cf. Algemeen ambtsbericht van het ministerie van buitenlandse zaken van Nederland van februari 2021, p. 97; Algemeen ambtsbericht van het ministerie van buitenlandse zaken van Nederland van mei 2022, p. 68).

Bovendien beperkt verzoeker zich ertoe het bronnengebruik van verweerder te bekritisieren zonder evenwel zelf bronnen bij te brengen die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande weigeringsmotieven. De Raad oordeelt dan ook dat verzoeker geenszins een vrees voor vervolging omwille van zijn areligieuze opvattingen aannemelijk kan maken.

Tot slot motiveert de commissaris-generaal met reden:

“Waar uw advocaat nog aanhaalde dat onvoldoende gepeild werd naar uw algemene attitude en algemene opinie ten aanzien van het Iraanse regime (CGVS, p. 20), dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u niet akkoord bent met het huidige Iraanse regime op zich niet voldoende is om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. De kans gegeven om enkele aanvullingen te doen

op bovenstaande opmerking van uw advocaat, verwijst u immers louter naar de algemene situatie in Iran, stelt u dat de mogelijkheid niet bestaat om uw ongenoegen te uiten en verwijst u naar uw tatoeages (CGVS, p. 21). Voor wat dat laatste betreft kan worden verwezen naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er in Teheran veel jonge mannen met zichtbare tatoeages rondlopen. In de Iraanse strafwet wordt evenmin iets vermeld dat tatoeages dragen of plaatsen strafbaar zou stellen. Wanneer er toch een verbod is op tatoeages is dit in het kader van een specifieke context zoals bijvoorbeeld sportwedstrijden waarbij de atleten hun tatoeages moeten bedekken, bijvoorbeeld met tape. Het hebben van een tatoeage op zich houdt bovendien geen risico bij terugkeer in. In deze kan worden opgemerkt dat uw twee tatoeages geen religieuze of politieke inhoud in zich dragen (CGVS, p. 19). Bijgevolg kan er voor wat betreft uw twee tatoeages in uw hoofde geen nood aan internationale bescherming worden weerhouden."

In het verzoekschrift wordt betoogd dat de bestreden beslissing nogal ridicul en oppervlakkig voorbijgaat aan het gegeven dat verzoeker tattoos heeft. Er wordt gesteld dat hij deze uiteraard als basketbalspeler niet kan verbergen, ook wanneer deze tijdens het basketgebeuren zouden afgedekt worden, voor zover hij dit al zou willen doen is de loutere afdekking geen garantie op uitsluiting. Er wordt benadrukt dat het inderdaad zou opvallen.

Verzoekers betoog waarbij zijn tatoeages worden benadrukt kunnen geenszins de terechte bevindingen in de bestreden beslissing ontkrachten die steun vinden in de algemene landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier. Verzoeker brengt geenszins informatie bij waaruit zou blijken dat het hebben van tatoeages een risico op vervolging impliceert.

3.3.4.5. De Raad meent dat de overige door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

3.3.4.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet bevestigd worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU